

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόντα Τέσσερα

Το Σάββατο και η Ενανθρώπιση: Ακρογωνιαίοι Λίθοι της Σφραγιστικής Διαδικασίας των Μιλλεριτών

Jeff Pippenger
2024-04-14

Η τελική δοκιμασία για τη Μιλλεριτική γενεά, η οποία απέτυχε στη διαδικασία της δοκιμασίας, άρχισε το 1856, με την έλευση αυξημένου φωτός επάνω στους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Από το 1856 έως το 1863, το μήνυμα της Λαοδικείας σημάδεψε μια τελική χρονική περίοδο μέσα στην περίοδο που είχε αρχίσει με την έλευση του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η χρονική περίοδος παριστάνεται από τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Εκείνη η χρονική περίοδος απεικονίζεται όχι μόνο από εκείνα τα εδάφια, αλλά και από την ιστορία που εκπλήρωσε εκείνα τα εδάφια, καθώς και από τη γεωγραφική μαρτυρία του Πανίου, το οποίο είναι επίσης η Καισάρεια η Φιλίππου. Την Καισάρεια τη Φιλίππου την επισκέφθηκε σκόπιμα ο Χριστός ακριβώς πριν από τον σταυρό, και ο σταυρός αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος αντιπροσωπεύεται από το εδάφιο δεκαέξι. Στις 22 Οκτωβρίου 1844 ο Λέων της φυλής του Ιούδα προσδιόρισε τη διδασκαλία του Σαββάτου υπό ιδιαίτερο φως. Έπειτα, στο τέλος εκείνης της διαδικασίας δοκιμασίας, εισήγαγε αύξηση γνώσεως επάνω στους «επτά καιρούς», και οι «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι αποτελούν διδασκαλία του Σαββάτου. Είναι η εντολή του Σαββάτου περί της αναπαύσεως της γης, η οποία αποτελεί άμεσο παραλληλισμό προς την εντολή του Σαββάτου περί της αναπαύσεως των ανθρώπων. Η χρονική προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών και των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών αμφότερες έληξαν στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Η τελική περίοδος της διαδικασίας της δοκιμασίας, από το 1856 έως το 1863, ήταν μια μεγαλύτερη αποκάλυψη του Σαββάτου, το οποίο είχε τεθεί υπό ιδιαίτερο φως κατά την αρχή της διαδικασίας της σφράγισης και της δοκιμασίας. Η ιστορία που παριστάνεται με την εκπλήρωση των εδαφίων δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει την περίοδο της δοκιμασίας κατά την οποία η σφραγίδα του Θεού εντυπώνεται για την αιωνιότητα επάνω στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Μέσα σε αυτή την ιστορία ενώνονται οι δύο ράβδοι του Ιεζεκιήλ. Η ένωση των δύο ράβδων αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα, και το δόγμα που λάμπει υπό ιδιαίτερο φως μέσα σε αυτή την ιστορία είναι το δόγμα της ενανθρωπήσεως.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Πέτρος ἀνεγνώρισε τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆ Φιλίππου, ὁμολογοῦσε ὅτι ὁ Χριστός, ὡς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐξέφραζε τὴν διττὴν αὐτοῦ φύσιν, ὄντας τὸν θεῖον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε προσλάβει ἐφ' ἑαυτοῦ ἀνθρωπίνην σάρκα, καὶ οὕτως ἐγένετο Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

«Καθώς οι μαθητές ερευνούσαν τις προφητείες που μαρτυρούσαν περί του Χριστού, εισάγονταν σε κοινωνία με τη Θεότητα και μάθαιναν περί Εκείνου ο οποίος είχε αναληφθεί στον ουρανό για να ολοκληρώσει το έργο που είχε αρχίσει επί της γης. Αναγνώρισαν το γεγονός ότι μέσα σ' Αυτόν κατοικούσε γνώση την οποία κανένα ανθρώπινο ον, χωρίς τη συνδρομή θείας ενέργειας, δεν μπορούσε να κατανοήσει. Είχαν ανάγκη από τη βοήθεια Εκείνου τον οποίο βασιλείς, προφήτες και δίκαιοι άνδρες είχαν προαναγγείλει. Με κατάπληξη διάβαζαν και ξαναδιάβαζαν τις προφητικές περιγραφές του χαρακτήρα και του έργου Του. Πόσο αμυδρά είχαν κατανοήσει τις προφητικές Γραφές! πόσο βραδείς είχαν υπάρξει στο να συλλάβουν τις μεγάλες αλήθειες που μαρτυρούσαν περί του Χριστού! Καθώς Τον έβλεπαν στην ταπείνωσή Του, ενώ περιπατούσε ως άνθρωπος μεταξύ ανθρώπων, δεν είχαν κατανοήσει το μυστήριο της ενανθρωπήσεώς Του, τον διττό χαρακτήρα της φύσεώς Του. Οι οφθαλμοί τους ήσαν κρατούμενοι, ώστε να μη διακρίνουν πλήρως τη θεότητα στην ανθρωπότητα. Αλλά, αφού φωτίστηκαν από το Άγιο Πνεύμα, πόσο λαχταρούσαν να Τον δουν πάλι και να τοποθετηθούν στα πόδια Του!» Η Ζωή του Χριστού, 507.

Η 22α Οκτωβρίου 1844 έως το 1863 αντιπροσωπεύει τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η περίοδος εκείνη άρχισε με την ανάδειξη του Σαββάτου ως της ιδιαίτερης αλήθειας μεταξύ των πολλών αληθειών που αποσφραγίζονται κατά την περίοδο της σφραγίσεως. Η περίοδος αυτή σηματοδότησε επίσης την έναρξη του ήχου της εβδόμης σάλπιγγος, η οποία προσδιορίζει πότε επρόκειτο να τελειωθεί το μυστήριο του Θεού.

Αλλ' εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλη να σαλπίζη, τότε το μυστήριον του Θεού θέλει τελεσθή, καθώς ανήγγειλε προς τους δούλους αυτού, τους προφήτας. Αποκάλυψις 10:7.

Ο έβδομος άγγελος είναι επίσης το τρίτο αλίμονο, διότι η σφράγιση λαμβάνει χώρα μέσα στην ιστορία όταν ο πόλεμος του Ισλάμ είναι ενεργός. Εάν ο Μίλλεριτικός Αντβεντισμός είχε σταθεί πιστός κατά την περίοδο που ακολούθησε την 22α Οκτωβρίου 1844, το Ισλάμ, το οποίο είχε αναχαιτισθεί στις 11 Αυγούστου 1840, θα είχε εξαπολυθεί.

«Εάν οι Αντβεντιστές, μετά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844, είχαν κρατήσει σταθερά την πίστη τους και είχαν ακολουθήσει ενωμένοι την αποκαλυπτόμενη πρόνοια του Θεού, δεχόμενοι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και διακηρύσσοντάς το στον κόσμο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, θα είχαν δει τη σωτηρία του Θεού, ο Κύριος θα είχε εργαστεί δυναμικά μαζί με τις προσπάθειές τους, το έργο θα είχε ολοκληρωθεί, και ο Χριστός θα είχε ήδη έλθει για να παραλάβει τον λαό Του στην ανταμοιβή του. Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της έλευσης εγκατέλειψαν την πίστη τους... Έτσι το έργο εμποδίστηκε, και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν ολόκληρο το Αντβεντιστικό σώμα είχε ενωθεί πάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο πολύ διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!» Evangelism, 695.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844 άρχισε να ηχεί η έβδομη σάλπιγγα, και άρχισε επίσης να ηχεί η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου.

Και θέλεις αριθμήσει εις σεαυτόν επτά σάββατα ετών, επτά φορές επτά έτη· και ο χρόνος των επτά σαββάτων των ετών θέλει είσθαι εις σε τεσσαράκοντα εννέα έτη. Τότε θέλεις κάμει να

ηγήση η σάλπιγξ του ιωβηλαίου την δεκάτην ημέραν του εβδόμου μηνός· εν τη ημέρα του εξιλασμού θέλετε κάμει την σάλπιγγα να ηγήση καθ' όλην την γην σας. Και θέλετε αγιάσει το πεντηκοστόν έτος, και κηρύξει ελευθερίαν εν όλη τη γη εις πάντας τους κατοίκους αυτής· τούτο θέλει είσθαι ιωβηλαίον εις εσάς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την ιδιοκτησίαν αυτού, και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού. Λευιτικόν 25:8–10.

Όταν αρχίζει ο καιρός της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, υπάρχει μία σάλπιγγα που προσδιορίζει ότι έχει φθάσει ο πόλεμος που επιτέλεσε το Ισλάμ, και μία σάλπιγγα που κηρύττει ελευθερία σε όσους υπήρξαν δούλοι της αμαρτίας. Η μία σάλπιγγα προσδιορίζει την εξωτερική ιστορία, και η άλλη αντιπροσωπεύει την εσωτερική εμπειρία εκείνου του λαού της διαθήκης των εσχάτων ημερών. Η δουλεία τους αίρεται όταν η ανθρώπινη φύση τους ενώνεται με τη Θεότητά Του στην αιωνιότητα. Γραμμή επί γραμμής, αυτές οι δύο σάλπιγγες είναι μία Σάλπιγγα, διότι η σάλπιγγα του Ιωβηλαίου ηχεί μόνο κατά την Ημέρα του Εξιλασμού, και η Ημέρα του Εξιλασμού αρχίζει όταν ηχεί η εβδόμη σάλπιγγα του τρίτου αλίμονο. Το δόγμα που αντιπροσώπευε αμφότερες τις σάλπιγγες στο κίνημα των Μιλλεριτών ήταν το φως του Σαββάτου. Το φως που αντιπροσωπεύει αμφότερες τις Σάλπιγγες σε αυτές τις έσχατες ημέρες είναι το δόγμα της ενσαρκώσεως. Γραμμή επί γραμμής, το Σάββατο και το δόγμα της ενσαρκώσεως είναι το ίδιο δόγμα.

Η ομολογία του Πέτρου ταύτισε τον Μεσσία και επίσης τον Υιό του Θεού. Ο Μεσσίας είναι ο Υιός του Θεού. Ο Μεσσίας είναι ο Δημιουργός που συμβολίζεται από το Σάββατο.

«Ο Παύλος δεν είχε ποτέ δει τον Χριστό όσο κατοικούσε επάνω στη γη. Είχε βεβαίως ακούσει γι' Αυτόν και για τα έργα Του, αλλά δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο υποσχέμενος Μεσσίας, ο Δημιουργός όλων των κόσμων, ο Χορηγός κάθε ευλογίας, θα εμφανιζόταν επάνω στη γη ως ένας απλός άνθρωπος». *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Το Σάββατο προσδιορίζει τον Δημιουργό, και ο Δημιουργός ήταν ο Χριστός τον οποίον αναγνώρισε ο Πέτρος. Ο Υιός του Θεού, τον οποίον αναγνώρισε ο Πέτρος, είναι Εκείνος που ενώθηκε με ανθρώπινη σάρκα για να γίνει Υιός του ανθρώπου. Ο Υιός του Θεού αντιπροσωπεύει την ενανθρώπιση.

«Ο Χριστός έφερε στους άνδρες και στις γυναίκες δύναμη να νικούν. Ήλθε στον κόσμο αυτόν με ανθρώπινη μορφή, για να ζήσει ως άνθρωπος ανάμεσα σε ανθρώπους. Ανέλαβε τις υποχρεώσεις της ανθρώπινης φύσεως, ώστε να δοκιμασθεί και να πειρασθεί. Στην ανθρώπινη φύση Του ήταν μέτοχος της θείας φύσεως. Με την ενανθρώπησή Του απέκτησε, με νέα έννοια, τον τίτλο του Υιού του Θεού. Ο άγγελος είπε στη Μαρία: «Πνεύμα Άγιον θέλει επέλθει επί σε, και δύναμις Υψίστου θέλει σε επισκιάσει· διά τούτο και το γεννώμενον άγιον θέλει ονομασθή Υιός Θεού» (Λουκάς 1:35). Ενώ ήταν Υιός ανθρώπινου όντος, έγινε Υιός του Θεού με νέα έννοια. Έτσι στάθηκε στον κόσμο μας—Υιός του Θεού, και όμως συνδεδεμένος εκ γενετής με το ανθρώπινο γένος.» *Selected Messages*, βιβλίο 1, σ. 226.

Στην Καισάρεια του Φιλίππου, η διττή ομολογία του Πέτρου αντιπροσώπευε τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι κατανοούν ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, καθώς και το δόγμα του Σαββάτου, το οποίο εφωτίσθη το 1844, μαζί με το δόγμα της ενανθρωπίσεως, το

οποίο αναγνωρίζεται στις έσχατες ημέρες. Το φως της διττής αληθείας ανοίγεται στην αρχή και στο τέλος της περιόδου της σφραγίσεως, όπως μαρτυρείται από την ιστορία της σφραγίσεως από τις 22 Οκτωβρίου 1844 έως το 1863, και από την ιστορία των δύο φωνών του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Και τόσο στη μιλλεριτική γραμμή της διαδικασίας της σφράγισης, όσο και στην προφητική γραμμή της σφράγισης της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, υπάρχει μια δοκιμασία στο ακριβώς τέλος της περιόδου, όπου μία τάξη φανερώνεται ως μωρές παρθένοι, όπως συνέβη από το 1856 έως το 1863, και μία τάξη φανερώνεται ως φρόνιμες παρθένοι από τον Ιούλιο του 2023 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Εκείνη η τελική περίοδος δοκιμασίας επαναλαμβάνει την αρχή της περιόδου. Ο ίδιος άγγελος που κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 έφθασε ως Μιχαήλ για να καλέσει τους νεκρούς στη ζωή το 2023, άλλους σε αιώνια ζωή και άλλους σε αιώνιο θάνατο. Όταν έφθασε, οδήγησε τον λαό Του πίσω στα θεμέλια. Μερικοί αρνούνται να περπατήσουν στις αρχαίες οδούς, μερικοί πράγματι περπατούν στις αρχαίες οδούς. Μερικοί υπακούουν στον ήχο της σάλπιγγας, μερικοί αρνούνται να ακούσουν.

Οὕτω λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν αἰωνίων τριβῶν, ποῦ ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ πορευέσθε ἐν αὐτῇ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θὰ πορευθῶμεν ἐν αὐτῇ. Καὶ κατέστησα ἐφ' ὑμᾶς φύλακας, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θὰ ἀκούσωμεν. Ἱερεμίας 6:16, 17.

Το μήνυμα που αντιπροσωπεύεται από τη σάλπιγγα την οποία σαλπίζουν οι σκοποί είναι διττό. Είναι η έβδομη σάλπιγγα του Ισλάμ και η ιωβηλαία σάλπιγγα της απελευθέρωσης. Είναι το μήνυμα του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα, ο οποίος επιτελείται διά του μυστηρίου της ενανθρωπήσεως, και ο οποίος παράγει χαρακτήρα προετοιμασμένο για τη σφραγίδα του Θεού, η οποία είναι το Σάββατο. Το μήνυμα, το έργο και οι περιστάσεις που συνδέονται με εκείνη την τελική περίοδο της σφραγίσεως, η οποία άρχισε τον Ιούλιο του 2023, είκοσι δύο έτη μετά το 2001, αντιπροσωπεύονται από τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, και από την επίσκεψη του Χριστού στην Καισάρεια του Φιλίππου, στο δέκατο έκτο κεφάλαιο του Ματθαίου.

Στην παραβολή των δέκα παρθένων, όλες οι παρθένες αποκοιμήθηκαν κατά τον χρόνο της καθυστέρησης. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ότι ο Λάζαρος κοιμάται.

Ταῦτα εἶπε· καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος ἐκοιμήθη· ἀλλὰ ὑπάγω διὰ νὰ ξυπνήσω αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕπνου. Εἶπον τότε οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Κύριε, ἐὰν κοιμᾶται, θὰ σωθῆ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶχεν εἰπεῖ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι ὁμως ἐνόμισαν ὅτι ἐλάλει περὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ ὕπνου. Τότε, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς φανερὰ· Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε. Ἰωάννης 11:10–14.

Στο τέλος των είκοσι μίας ημερών, ο Δανιήλ είδε το όραμα και βρισκόταν σε βαθύ ύπνο.

Και εγώ, ο Δανιήλ, μόνος είδα την όραση· διότι οι άνδρες που ήσαν μαζί μου δεν είδαν την όραση· ἀλλὰ μέγας τρόμος έπεσε επ' αυτούς, ώστε έφυγαν για να κρυφθούν. Και έμεινα μόνος, και είδα αυτή τη μεγάλη όραση, και δεν απέμεινε σε μένα καμία δύναμη· διότι η ωραιότητά μου μεταβλήθηκε μέσα μου σε φθορά, και δεν διατήρησα καμία δύναμη. Άκουσα

όμως τη φωνή των λόγων του· και όταν άκουσα τη φωνή των λόγων του, τότε έπεσα σε βαθύ ύπνο επάνω στο πρόσωπό μου, με το πρόσωπό μου προς το έδαφος. Δανιήλ 10:7–9.

Οι δύο μάρτυρες του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης ήταν νεκροί στην πλατεία επί τρεισήμισι ημέρες, και τα νεκρά οστά του Ιεζεκιήλ βρίσκονταν στην κοιλάδα. Στις 18 Ιουλίου 2020 επιβλήθηκε στις παρθένες του κινήματος του τρίτου αγγέλου ο καιρός της καθυστέρησης του πνευματικού θανάτου και του ύπνου. Τρία έτη αργότερα άρχισε η διαδικασία της αφυπνίσεως και της προετοιμασίας του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών ως σημαίας Του και ισχυρού στρατεύματος. Ο άγγελος που κατέβηκε στις 18 Ιουλίου 2020 αποσφράγισε μία αλήθεια, καθώς οι άγγελοι πάντοτε πράττουν όταν καταβαίνουν.

Η αλήθεια που αποσφράγισε ήταν η εμπειρία του χρόνου της καθυστέρησης και της πρώτης απογοητεύσεως. Ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών ήταν τότε διασκορπισμένος, και όταν η διαδικασία της αφυπνίσεώς του θα ερχόταν στην ιστορία, θα απαιτείτο να αναγνωρίσει και να ομολογήσει ότι είχε διασκορπισθεί και ότι βρισκόταν στον χρόνο της καθυστέρησης. Τότε απεστάλησαν πολλοί άγγελοι, ή πολλά μηνύματα, για να ενισχύσουν το μήνυμα του χρόνου της καθυστέρησης.

«Πλησίον του τέλους του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου, είδα ένα μεγάλο φως από τον ουρανό να λάμπει επάνω στον λαό του Θεού. Οι ακτίνες αυτού του φωτός έμοιαζαν λαμπρές ως ο ήλιος. Και άκουσα τις φωνές αγγέλων να κράζουν: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!”»

«Αυτή ήταν η κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να δώσει δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Άγγελοι απεστάλησαν από τον ουρανό για να αφυπνίσουν τους αποθαρρυσμένους αγίους και να τους προετοιμάσουν για το μεγάλο έργο που βρισκόταν ενώπιόν τους. Οι πλέον χαρισματικοί άνδρες δεν ήσαν οι πρώτοι που έλαβαν το μήνυμα αυτό. Άγγελοι απεστάλησαν προς τους ταπεινούς και αφοσιωμένους, και τους ώθησαν να υψώσουν την κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις συνάντησιν Αυτού!” Εκείνοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η κραυγή έσπευσαν, και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος ανήγγειλαν το μήνυμα και αφύπνισαν τους αποθαρρυσμένους αδελφούς τους. Το έργο αυτό δεν στηριζόταν στη σοφία και τη μάθηση των ανθρώπων, αλλά στη δύναμη του Θεού, και οι άγιοί Του, που άκουσαν την κραυγή, δεν μπορούσαν να της αντισταθούν. Οι πλέον πνευματικοί έλαβαν πρώτοι το μήνυμα αυτό, και εκείνοι που προηγουμένως είχαν ηγηθεί στο έργο ήσαν οι τελευταίοι που το έλαβαν και συνέβαλαν στην ενίσχυση της κραυγής: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις συνάντησιν Αυτού!”»

«Σε κάθε μέρος της χώρας δόθηκε φως επάνω στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, και η κραυγή έλιωσε τις καρδιές χιλιάδων. Προχώρησε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό, έως ότου ο αναμένων λαός του Θεού διεγέρθηκε πλήρως. Σε πολλές εκκλησίες δεν επιτράπη να δοθεί το μήνυμα, και ένα μεγάλο πλήθος, που είχε τη ζωντανή μαρτυρία, εγκατέλειψε αυτές τις πεσμένες εκκλησίες. Ένα ισχυρό έργο επιτελέστηκε με τη μεσονύκτια κραυγή. Το μήνυμα ερευνούσε τις καρδιές, οδηγώντας τους πιστούς να ζητήσουν για τον εαυτό τους μια ζωντανή εμπειρία. Γνώριζαν ότι δεν μπορούσαν να στηρίζονται ο ένας στον άλλον.» Early Writings, 238.

Η άφιξη του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην παραβολή προσδιορίζει πότε οι δύο τάξεις των παρθένων φανερώνουν αν έχουν έλαιο. Οι φρόνιμες έχουν έλαιο, οι μωρές δεν έχουν. Η παραβολή εκπληρώθηκε μέσω του έργου του Samuel Snow στην ιστορία των Μιλλεριτών, και μέσα σε εκείνο το έργο το μήνυμα που παρουσίασε ο Snow αναπτύχθηκε, όπως παριστάνεται από τα άρθρα του στις μιλλεριτικές εκδόσεις εκείνης της χρονικής περιόδου. Έπειτα, όταν έφθασε στη συγκέντρωση του στρατοπέδου στο Exeter, η οποία διήρκεσε από τις 12 έως τις 17 Αυγούστου 1844, παριστάνεται επίσης μια περίοδος που τελικά οδήγησε όσους βρίσκονταν στη συγκέντρωση να αποχωρήσουν από αυτήν και να διακηρύξουν το μήνυμα.

Υπάρχει ένα «σημείο στον χρόνο» κατά το οποίο το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου εγκαθιδρύεται πλήρως, και σε εκείνο το σημείο, βάσει της παραβολής, κλείνει η δοκιμασία για τις παρθένας. Αυτό το «σημείο στον χρόνο» προηγείται από «μία περίοδο» κατά την οποία το μήνυμα αναπτύσσεται. Από τον Ιούλιο του 2023 το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου βρίσκεται σε ανάπτυξη, και, σε αντίθεση με την εκπλήρωση των Μιλλεριτών, το μήνυμα έχει μεταδοθεί σε ολόκληρο τον κόσμο πριν από το «κλείσιμο της δοκιμασίας». Όταν η δοκιμασία έκλεισε στο τέλος της συνάξεως του Exeter, το μήνυμα τότε πήγε σε «κάθε μέρος της χώρας», και «δόθηκε φως επάνω στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, και η κραυγή έλιωσε τις καρδιές χιλιάδων. Πήγε από πόλη σε πόλη, και από χωριό σε χωριό, έως ότου ο αναμένων λαός του Θεού αφυπνίστηκε πλήρως.»

Στην παρούσα ιστορία μας, το μήνυμα που άρχισε να δημοσιεύεται τον Ιούλιο του 2023 βρίσκεται τώρα σε εκατόν είκοσι χώρες σε όλον τον κόσμο, και τα άρθρα που αντιπροσωπεύουν την ανάπτυξη του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι διαθέσιμα σε περισσότερες από εξήντα γλώσσες, και τα άρθρα μπορούν είτε να διαβαστούν είτε να ακουστούν.

Αποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ τὰ ὅσα πρέπει νὰ γείνωσιν ταχέως· καὶ ἀποστείλας αὐτὴν ἐσήμανεν διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ πρὸς τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰωάννην· ὅστις ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πάντα ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης, καὶ φυλάττοντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι ἐγγύς. Ἀποκάλυψις 1:1–3.

Το φως αυτού του μηνύματος, όπως παρουσιάζεται με τα άρθρα, ολοκληρώθηκε μέσα σε περίπου έξι μήνες από δύο πρόσωπα.

«Ἐὰν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ βοηθήσουν στὸ — δὲν ἐγερθοῦν εἰς αἴσθησιν τοῦ καθήκοντός των, δὲν θὰ ἀναγνωρίσουν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ὅταν ἀκουσθῇ ἡ δυνατὴ κραυγὴ τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Ὅταν τὸ φῶς ἐξέλθῃ διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν γῆν, ἀντὶ τοῦ νὰ ἀναβῶσιν εἰς βοήθειαν τοῦ Κυρίου, θὰ θελήσουν νὰ περιορίσουν τὸ ἔργον Του, ὥστε νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὰς στενάς αὐτῶν ἀντιλήψεις. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐργασθῇ εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον ἔργον κατὰ τρόπον πολὺ ἔξω ἀπὸ τὴν συνήθη τάξιν τῶν πραγμάτων, καὶ κατὰ τρόπον ἀντίθετον πρὸς πᾶσαν ἀνθρωπίνην σχεδιάσιν. Θὰ ὑπάρξουν μεταξὺ ἡμῶν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θὰ θέλουν πάντοτε νὰ ἐλέγχουν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπαγορεύουν ἀκόμη καὶ ποῖαι κινήσεις πρέπει νὰ γίνωνται ὅταν τὸ ἔργον προχωρῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγγέλου ὁ ὁποῖος ἐνώνεται μὲ τὸν τρίτον ἀγγελοῦν εἰς τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ

Θεὸς θὰ χρησιμοποίησιν τρόπους καὶ μέσα διὰ τῶν ὁποίων θὰ καταφανῆ ὅτι αὐτὸς λαμβάνει τοὺς χαλινούς εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας. Οἱ ἐργάται θὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ μέσα τὰ ὅποια θὰ χρησιμοποίησιν διὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς δικαιοσύνης Του.» Testimonies to Ministers, 300.

Ο Λέων τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα ἔχει τώρα φέρει τὸν λαὸν τοῦ των ἐσχάτων ἡμερῶν στα ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε τοῦ Δανιήλ ἑνδεκά, ἀνοίγοντας τὴν ἱστορία που παριστάνεται ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ 200 π.Χ. ἕως τοῦ 63 π.Χ., καθὼς καὶ τὸ δέκατο ἕκτο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου καὶ τὴν ἱστορία τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Χριστοῦ στὴν Καισάρεια Φιλίππου. Τόσο οἱ προρρήσεις ὅσο καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἐκπληρώσεών τους ἐναρμονίζονται με τὸ τμήμα τοῦ βιβλίου τοῦ Δανιήλ που ἦταν σφραγισμένο ἕως τὶς ἐσχάτες ἡμέρες. Τα βιβλία τοῦ Δανιήλ καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι ἓνα βιβλίον, ἐπομένως, στὶς ἐσχάτες ἡμέρες, ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ἡ δοκιμασία, ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποσφραγίζεται, καὶ αὐτὴ ἡ Ἀποκάλυψη περιλαμβάνει τὸ τμήμα τοῦ Δανιήλ που σχετίζεται με τὶς ἐσχάτες ἡμέρες. Ο καιρὸς πλησίασε γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς συνελεύσεως στρατοπέδευσης τοῦ Ἐξωτερ.

Καὶ μου λέγει· Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· διότι ὁ καιρὸς εἶναι ἐγγύς. Ὅστις ἀδικεῖ, ἀς ἀδικήσῃ ἔτι· καὶ ὅστις εἶναι μεμιασμένος, ἀς μιανθῇ ἔτι· καὶ ὅστις εἶναι δίκαιος, ἀς γίνῃ ἔτι δικαιότερος· καὶ ὅστις εἶναι ἅγιος, ἀς γίνῃ ἔτι ἀγιώτερος. Ἀποκάλυψις 22:10, 11.

Θα συνεχίσουμε αὐτὴ τὴ μελέτη στὸ ἐπόμενο ἄρθρο.

Ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καθ' ἃς θέλω ἐξαποστείλει πείναν ἐν τῇ γῆ, οὐ πείναν ἄρτου οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ τοῦ νὰ ἀκούῃ τις τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου· καὶ θέλουσι περιπλανηθῆ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ βορρᾶ ἕως ἀνατολῆς, θέλουσι τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν θέλουσιν εὐρεῖ αὐτόν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ αἱ ὥραιαι παρθένοι καὶ οἱ νέοι θέλουσι λιποθυμῆσαι ἀπὸ τὴν δίψαν. Οἱ ὀμνύοντες εἰς τὴν ἁμαρτίαν τῆς Σαμαρείας, καὶ λέγοντες, Ζῆ ὁ θεός σου, ὦ Δάν· καὶ, Ζῆ ἡ ὁδὸς τῆς Βηρσαβέ· καὶ οὗτοι θέλουσι πέσει, καὶ δὲν θέλουσιν ἀναστηθῆ πλέον. Ἀμώς 8:11–14.